Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος — *Ἐν Ἀθήναις, 22 Νοεμβρίου 1908* — *Ἔτος 30ὸν.—Ἀριθ. 52*

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ R. MAYGRIER]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ἡ πυρκαϊά.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν κακούργων, συλληφθέντων τόσον ἐγκαίρως, πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἐγκλήματος, ὁ Γιάννης ἀνέβη ἐπάνω διὰ νὰ δώσῃ τὴν καλὴν εἴδησιν.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ἡ θεία Γερτρούδη.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: —Ὅσῳ συλλογίζομαι ὅτι, χωρὶς τὴν ἑτοιμότητα καὶ τὴν ἐξυπνάδαν τοῦ Χρήστου, θὰ ἐθρηνοῦμεν αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἕνα πλῆθος δυστυχήματα!... Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ποῦ τὸν ἔβαλεν εἰς τὸν δρόμον μας. Ποτὲ δὲν θὰ ἠμπορέσω ν' ἀνταμείψω αὐτὸ τὸ λαμπρὸ παιδὶ ὅσον τοῦ ἀξίζει.

ΘΕΙΑ ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ: —Ἡ ζωὴ εἶνε μακρά... Τὸ παιδὶ αὐτὸ δὲν εἶπε ἀκόμη τὴν τελευταίαν του λέξιν... Εἶνε κάμποσος καιρὸς ποῦ παίζει σημαντικὸν πρόσωπον εἰς τὸ σπίτι μας. Ποιὸς ξεύρει! Εἰμπορεῖ νὰ εἶνε πεπρωμένον νὰ μείνῃ μαζί μας διαπαντός.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: —Τὰ παιδιὰ ἔμαθαν τίποτε;

ΘΕΙΑ ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ: —Μοῦ φαίνεται περιττὸν νὰ τάνησυχήσωμεν ἀδίκως.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: —Ἔχεις δίκηο. Γερτρούδη... Ἡ μαγείρισσα ὅμως θὰ περπατῇ σὲ ἀναμμένα κάρβουνα· πρέπει νὰ τὴν καθησυχάσωμεν.

ΘΕΙΑ ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ *μὲ ἀνησυχίαν*: —Ἐλπίζω ὅτι ὁ ἐχθρὸς δὲν θὰ ἐπανέλθῃ.

ΓΙΑΝΝΗΣ: —Ὦ! ἂν ἡ κυρία τοὺς ἔβλεπε μὲ τὰ σίδερα 'στὰ χέρια καὶ μὲ τὰ μοῦτρα ποῦ ἔκαμαν, δὲν θὰ εἶχε κανένα φόβο ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον. Ἡ γρηὰ προπάντων δὲν ἤθελε νὰ κουνηθῇ. Διὰ τῆς βίας τὴν ἔχωσαν μέσα 'ςτ' ἀμάξι.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ, *ἔκπληκτος*: —Ποιὸ ἀμάξι;... Τὸ δικό μας;

ΓΙΑΝΝΗΣ: —Ὄχι δά! Ἐκεῖνο ποῦ εἶχαν φέρει αὐτοί, γιὰ νὰ κουβαλήσουν τὰ κλοπιμαῖα... Ἀλλὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, θὰ πάρω τὸ τουφέκι μου, θὰ ἐρευνήσω 'ςτὸν κῆπο καὶ θὰ μείνω ἄγρυπνος ὅλη νύκτα. Οἱ κυρίες μποροῦν νὰ κοιμηθοῦν ἥσυχα.

. . . . . .

Εἶχεν ἐξημερώσῃ πρὸ πολλοῦ καὶ ὁ ἥλιος ἔρριπτεν ἐπὶ τῆς γῆς τὰς φωτεινάς του ἀκτῖνας.

Ἡ Βιργινία, ἡ ὁποία ἔπαιζε πρόσωπα ὑπηρετριῶν ἢ κυριῶν, κατὰ τὰς περιστάσεις, εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἀντωνίου, ἔδενε τώρα τὸ κιβώτιον εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε κλείσῃ τὰ φορέματά της, τὰ ἀσπρόρουχά της καὶ τὰ οἰκογενειακά της ἔγγραφα, ὅταν εἶδε τὸν Ἐρνέστον νὰ πλησιάζῃ ἀσθμαίνων:

— Γιατὶ εἶσαι ἔτσι κόκκινος; Τί τρέχει; ἠρώτησε καταλαμβανομένη ὑπὸ ἀορίστου ἀνησυχίας.

— Νὰ τί τρέχει! εἶπεν ὁ Ἐρνέστος· ἡ γρηά, ὁ Ἀντώνιος καὶ ἡ Ἀνίτα μᾶς τῶσκασαν, καὶ μᾶς ἄφισαν ἐδῶ 'ςτὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

— Καὶ ὁ Ματθίας; ἠρώτησεν ἡ Βιργινία.

— Εἶνε ἔξω φρενῶν καὶ ὀρκίζεται πῶς ἂν ποτὲ ἀπαντήσῃ τὸν Ἀντώνιον, θὰ τὸν κάμῃ νὰ τοῦ πληρώσῃ ἀκριβὰ τὸ παιγνίδι ποῦ μᾶς ἔπαιξε.

—Ὦ, Θέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Βιργινία, μὲ σπασμωδικὸν κίνημα τρόμου.

— Τί σ' ἔπιασε; ἐμούγγρισεν ὁ Ἐρνέστος.

— Οἱ χωροφύλακες!... ἐψιθύρισεν ἡ Βιργινία πελιδνή.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατέφθασεν ὁ Ματθίας καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ:

—Ἔ! τί κάνετε ἔτσι;... Ἂν ἡ κάσσα λείπῃ, τὸ δυστύχημα δὲν εἶνε μεγάλο, γιατὶ τὸν περισσότερο καιρὸ ἦταν ἄδεια. Θὰ κρατήσουμε τὸ ἀμάξι καὶ τὰ πράγματα. Ἄ, τοὺς μασκαράδες! ἐπῆραν τὸ ὅλον! Ἀλλὰ κάτι θὰ πιάσουμε ἂν πουλήσουμε τὰ ἐπίλοιπα. Ἔ, τί λέτε;

Ὁ Ἐρνέστος καὶ ἡ Βιργινία ἐσιώπων.

— Δὲν μὲ καταλαβαίνετε; Μὰ δὲ σᾶς μιλῶ κινέζικα...

Ἡτοιμάζετο νὰ ἐξακολουθήσῃ, ὅταν

«Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σὲ συλλαμβάνω...»
(Σελ. 414, στ. α'.)

«Ἅμα παντρευθοῦμε ἐμεῖς οἱ δύο...»
(Σελ. 414, στ. γ'.)

ένα βαρὺ χέρι ἐπετέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ τὸν ἔκαμε νὰ στραφῇ:

—Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σὲ συλλαμβάνω! εἶπεν ὁ Πάνδωρος ἐπισήμως.

— Καὶ διατὶ κατηγοροῦμαι; ἠρώτησεν ὁ Ματθίας περιφρονητικῶς.

—Ἀγαπητέ μου κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἐνωμοτάρχης· ἔχω νὰ σοῦ δώσω μιὰ φιλικὴ συμβουλή: νὰ ἔλθῃς μαζί μου μὲ τὸ καλό.

— Μὰ ἐπιτέλους! ἀνέκραξεν ὁ Ματθίας θυμωμένος· ποῖον εἶνε τὸ ἔγκλημά μου;

— Θὰ τὸ μάθετε πάρα-πέρα, εἶπεν ὁ Πάνδωρος εἰς τόνον μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντίρρησιν. Κυρία καὶ κύριοι, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκολουθήσετε. . . ἐν σιωπῇ. Μάρς!

Εἶχεν ἤδη διαδοθῇ εἰς τὸ Λενεβὲν ἡ εἴδησις τῆς νυκτερινῆς ἀποπείρας. Ὅταν λοιπὸν παρουσιάσθη εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου ὁ ἐνωμοτάρχης Πάνδωρος μὲ τοὺς συλληφθέντας θεατρίνους, οἱ χωρικοὶ τοὺς περιεκύκλωσαν κραυγάζοντες ἀγρίως:

— Εἰς θάνατον!... εἰς θάνατον!...

Κάτωχρος ἡ Βιργινία, ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῇ εἰς τὸν βραχίονα τοῦ χωροφύλακος, ὁ ὁποῖος τὴν συνώδευε.

— Δὲν ξεύρω, ἐψιθύρισε, γιατί αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μᾶς φοβερίζουν. Τί κακὸ τοὺς ἐκάμαμε;

— Σεῖς μπορεῖ νὰ μὴν ἐκάματε τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ χωροφύλαξ, λυπηθεὶς τὴν Βιργινίαν καὶ ἀπομακρύνων τὸ πλῆθος. Ξεύρετε ὅμως...

— Τί πρᾶγμα; ἀνέκραξεν ἡ Βιργινία ἔντρομος.

— Τὴν ἀποψινὴ κλεψιά.

— Ποῦ;

— Στὸν πύργο τῆς κυρίας Λεντούκ. Ὁ διευθυντής σας καὶ ἡ γρηᾶ εἶνε 'στὴ φυλακή. Ὑποθέτουν πῶς εἴσθε συνένοχοι. Ἀποδείξατε τὸ ἐναντίον καὶ θὰ σᾶς ἀφίσουν ἀμέσως.

. . . . . .

Ἀφίνομεν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἡ ὁποία ἀνέλαβε νὰ τὴν διεξαγάγῃ, ἀπαλάττουσα τοὺς ἀθώους καὶ τιμωροῦσα τοὺς ἐνόχους. Δὲν θὰ ἐκταθῶμεν περισσότερον· θὰ σᾶς εἴπωμεν μόνον ἁπλῶς ὅτι ὁ Ἐρνέστος, ὁ Ματθίας καὶ ἡ Βιργινία ἀπελύθησαν, διότι ἐκ τῆς ἀνακρίσεως δὲν προέκυψε τίποτε ἐνοχοποιητικὸν δι' αὐτούς.

Μία λεπτομέρεια ὅμως, σπουδαιοτάτη, διέφυγε τὴν ὀξυδέρκειαν τοῦ καλοῦ Πανδώρου.

Ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Εὐφημίας καὶ τοῦ Ἀλφρέδου, ὁ Ἀντώνιος εἶχεν ἐκμυστηρευθῇ τὸ σχέδιόν του εἰς τὸν Ματθίαν, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχαν συμφωνήσῃ νὰ συναντηθοῦν εἰς τὴν Βρέσταν.

Ἡ πρωϊνὴ λυπὸν συμπεριφορὰ τοῦ Ματθίᾳ ἦτο προσποιητή. Ἠγνόει τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἐγκληματικῆς ἀποπείρας, καὶ ἔκαμνε τὸν θυμωμένον, διὰ νὰ μὴν ὑποπτευθοῦν τίποτε ὁ Ἐρνέστος καὶ ἡ Βιργινία.

Ἡ σύλληψις τοῦ Ἀντωνίου τὸν ἀπήλπισεν.

Ὁπωσδήποτε, ἠμπόρεσε νὰ τὸν ἰδῇ μίαν στιγμὴν εἰς τὴν φυλακήν, ὅπου συνωμίλησαν οἱ δύο των χαμηλοφώνως.

Τί νὰ εἶπαν ἄρά γε:

Τὸ τελευταῖον κεφάλαιον τῆς παρούσης ἱστορίας θὰ μᾶς πληροφορήσῃ.

***

Τὸ τέλος τῶν διακοπῶν ἐπλησίαζεν. Ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος τῆς Παναγίας τοῦ Φολγκέτου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀπουσιάσῃ καὶ αὐτὸς ἕνα μῆνα, ἐπανῆλθε πρὸ ὀλίγου, καὶ τώρα; δύο φορὰς τὴν ἑβδομάδα ἐπήγαινεν εἰς τὸν πύργον τῆς Φυλλάδος, ὅπου ἔκαμνε θρησκευτικὸν μάθημα εἰς τὰ παιδιά.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ κύριος Λεντοὺκ ἔγραψεν ὅτι θὰ ἐπήγαινεν ἐντὸς ὀλίγου, διὰ νὰ τοὺς πάρῃ ὅλους εἰς τὸ Παρίσι.

Τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο σχέδιον ποὺ εἶχαν κάμῃ οἱ Λεντούκ, — νὰ κρατήσουν δηλαδὴ δυὸ τρεῖς ἑβδομάδας εἰς τὸ μέγαρόν των, ἐπὶ τῆς λεωφόρου Σαὶν-Μαρτέν, εἰς τὸ Πασσύ, τὸν Φρειδερῖκον καὶ τὸν Χρῆστον,—ἐγκατελείφθη κατὰ συμβουλὴν τοῦ ἐφημερίου, ὁ ὁποῖος δὲν ἔβλεπε εἰς τὸ ταξείδιον τοῦτο παρὰ ἕνα κόπον περιττόν.

Ἡ νέα ἀπόφασις ἐχαροποίησεν ὑπερβολικὰ τὴν Μαριάνναν.

Ἀντιθέτως ἡ Καρλόττα ἀπέδειξε τόσην λύπην διὰ τὸν χωρισμόν, ὥστε ὁ Χρῆστος τῇ ὑπεσχέθη νὰ τῇ γράψῃ καθ' ἑβδομάδα.

— Δὲν ἐφύγατε ἀκόμη, δεσποινὶς Καρλόττα! τῇ εἶπε μειδιῶν μελαγχολικῶς, διότι καὶ αὐτὸς ἐλυπεῖτο ἄλλο τόσον ποὺ ἐχωρίζετο τὴν μικρὰν ξανθοῦλαν, μὲ τὴν ὁποίαν εὐχαρίστως θὰ ἐπερνοῦσεν ὅλην του τὴν ζωήν.

Καρλοττα :—Ἀλήθεια, Χρῆστο, ἡ κυρία Μαριάννα ἐπῆρε 'στὸ σπίτι τὴ μικρὴ θεατρίνα;

Χρηστος :—Ἀλήθεια, δεσποινὶς Καρλόττα.

Καρλοττα :—Μὰ γιατί;

Χρηστος :—Γιατί οἱ κακοὶ ἄνθρωποι ποῦ τὴν ἔκλεψαν ἀπὸ τὴ μαμμά της, εἶνε τώρα 'στὴ φυλακή.

Καρλοττα :—Μὰ γιατί τοὺς ἔπιασαν οἱ χωροφύλακες καὶ τοὺς ἔβαλαν 'στὴ φυλακή;

Χρηστος :—Γιὰ κάτι κακὸ ποῦ ἔκαμαν, πολὺ κακό...

Καρλοττα :—Ὥστε... σεῖς τώρα ἔχετε τὴν Ἀνίτα.

Χρηστος :—Ἀφοῦ ἔμεινε ὁλομόναχη 'στὸν κόσμο! Κάποιος ἔπρεπε νὰ βρεθῇ καὶ γι' αὐτὴ τὴν καϋμένη...

Καρλοττα :—Θὰ πῶ 'στὴ μαμμά, νὰ σᾶς στείλῃ χρήματα γιὰ τὴν Ἀνίτα, καὶ φουστάνια, καὶ ἀσπρόρρουχα καὶ παπούτσια...

Φρειδερικος :—Κ' ἕνα καπέλλο.

Καρλοττα : — Ἐννοεῖται καὶ καπέλλο! Ἔτσι ξεσκούφωτη θὰ γυρίζῃ 'στοὺς δρόμους;.. Ἀλήθεια, τί θὰ κάνῃ 'στὸ σπίτι σας, Χρῆστο;

Χρηστος :—Θὰ βοηθῇ τὴ θεία Μαριάννα 'στὸ νοικοκυριὸ καὶ 'στὸ μαγαζί.

Φρειδερικος :—Θὰ εἶνε δηλαδὴ σὰν ὑπηρέτρια.

Καρλοττα : — Ναί, ὑπηρέτρια. Καὶ ἄμα παντρευθοῦμε ἐμεῖς οἱ δύο, Χρῆστο, θὰ τὴν πάρωμε 'στὸ σπίτι μας. Θέλεις Χρῆστο;

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην πρότασιν, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Θωμᾶ Κερουὲλ ἐκοκκίνησεν ἕως ταὐτιά.

Ἀλλ' εὐτυχῶς ἡ ἄφιξις τῆς θείας Γερτρούδης τὸν ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὴν δεινὴν ἀμηχανίαν τῆς στιγμῆς.

. . . . . .

Παρῆλθεν ἑβδομὰς ἀπὸ τῆς συλλήψεως τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῆς γραίας Εὐφημίας.

Εἰς τὸ καπηλεῖον ὁ «Γάτος» αἱ ἐργασίαι ἐξακολουθοῦν νὰ πηγαίνουν λαμπρά. Ἡ καλὴ Μαριάννα, ἔχουσα τώρα βοηθὸν τὴν Ἀνίταν, ἐκοπίαζεν ὀλιγώτερον. Εἶδε μάλιστα ὅτι δὲν τῆς ἐχρειάζετο καὶ ἄλλη ὑπηρέτρια, ἐκείνην δὲ τὴν ὁποίαν εἶχε τακτικήν, τὴν παρεκάλεσε νὰ πηγαίνῃ μόνον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐμπορικῆς πανηγύρεως, ὅταν «ἔπεφτε κόσμος» πολύς.

Ἡ Ἀνίτα δὲν ἤξευρε μὲ τί τρόπον νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της πρὸς τὴν εὐεργέτριάν της. Καὶ τὴν ἔβοηθοῦσε μὲ ὅλην της τὴν καρδιάν. Ἄλλως τε ἡ ἐργασία δὲν τῆς ἐφαίνετο βαρεῖα, διότι ἦτο συνειθισμένη «νὰ κάμνῃ τὸ νοικοκυρεὶὸ» ἀπὸ τότε ποῦ τὴν εἶχεν ἡ Εὐφημία.

Ἡ Μαριάννα ἔκλειε τὰ παραθυρόφυλλα τοῦ καπηλείου εἰς τὰς δέκα, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς Ἀνίτας.

Ἕνα βράδυ, ἐν ᾧ καὶ αἱ δύο ἠσχολοῦντο εἰς τοῦτο, ἡ Ἀνίτα τρέμουσα ὅλη, ἐψιθύρισε:

— Κυρία Μαριάννα... τὸν εἴδατε;

— Ποιόν; ἠρώτησεν ἡ Μαριάννα.

— Τὸν Ματθία!

— Ἐκεῖνον ποὺ ἔπαιζε στὸ θέατρο;

— Μάλιστα, κυρία Μαριάννα.

— Σκοπεύει ἴσως νὰ ἐγκατασταθῇ ἐδῶ... Ἡ ἀνάκρισις ἀπέδειξεν ὅτι δὲν ἦταν κι' αὐτὸς ἀνακατωμένος στὴ βρωμοδουλειά. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ τοῦ γυρίσωμε τὴ ράχι.

— Δὲν ξέρω, κυρία Μαριάννα. Μὰ μ' ἐκύτταξε τόσο ἄσχημα, μὲ τόση κακία, ποῦ ἐπάγωσα ὅλη...

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΔΑ

(Μῦθος τοῦ Αἰσώπου)

Κάποια ἀλεποῦ σὰν μπῆκε
Σὲ σπίτι ὑποκριτοῦ
Καί, ψάχνοντας παντοῦ,
Μιὰ προσωπίδα εὑρῆκε
Περίτεχνη, τὴν παίρνει
Καὶ ἀνάποδα τὴν γέρνει
Καὶ τὴ θωρεῖ καλά.
Μὰ ἔξαφνα γελᾷ
Καὶ λέει:—Κρίμας στὰ κάλλη!
Πεντάμορφο κεφάλι,
Δὲν σοῦβαλαν μυαλά!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΔΙΤΗΣ

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Εἶνε γνωστόν, ὡς ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα τῆς Ζακύνθου, τὸ ἰδιωτικὸν Ἐκπαιδευτήριον «Ἀθηνᾶ». Ὁ ἱδρυτής του, ὁ γηραιὸς καὶ σεβάσμιος διδάσκαλος Δημήτριος Μωρέττης, ἀπέθανε πρὸ ἐννέα μηνῶν. Ἀλλὰ τὸ Ἐκπαιδευτήριον ἐξακολουθεῖ νὰ λειτουργῇ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καλοῦ υἱοῦ του.

Ἐπλησίαζεν ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀνέκαθεν, οἱ μαθηταὶ τοῦ Μωρέττη συνήθιζαν νὰ τοῦ πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον ἀπὸ μίαν ἀνθοδέσμην. Ὕστερ' ἀπὸ σαράντα ἔτη, φέτος θὰ ἦτο ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Λυκείου δὲν θὰ εἶχαν νὰ φροντίσουν δι' ἄνθη τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ὁ ἑορτάζων διδάσκαλος δὲν ὑπῆρχε πλέον παρὰ εἰς ἕνα τάφον!...

Ὁ κ. Ἀνδρέας Μαρτζώκης, ὁ διαπρεπὴς Ζακύνθιος ποιητής, ὁ ὁποῖος εἶνε συγχρόνως καὶ καθηγητής, ἐσκέφθη, ὅτι καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ μαθηταὶ τοῦ Μωρέττη ὤφειλαν νὰ τοῦ προσφέρουν τὰς ἀνθοδέσμας των. Ἀλλ' εἰς τὸν τάφον του ὡς μνημόσυνον. Καὶ μεταβὰς εἰς τὸ σχολεῖον τὴν προτεραίαν τῆς παραμονῆς, ἀνέβη εἰς τὴν ἕδραν καὶ ἀπήγγειλε τὸν ἑπόμενον ὡραῖον καὶ συγκινητικὸν λόγον. Ἐνομίσαμεν ὅτι τὸ πράγματι ὑψηλὸν μάθημα τῆς εὐγνωμοσύνης, τὸ ὁποῖον οἱ εὐτυχεῖς μαθηταὶ τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου ἐκείνου ἔλαβαν ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ ποιητοῦ, ἀξίζει νὰ τὸ ἀκούσουν καὶ οἱ νεαροὶ ἀναγνῶσται τῆς Διαπλάσεως. Ἰδοὺ λοιπὸν τί εἶπεν ὁ κ. Μαρτζώκης:

Ἀγαπητά μου παιδιά,

«Εἰς τὸ σχολεῖον αὐτό, ὁποῦ συχνάζετε, τὸ βλέμμα σας κάποτε-κάποτε θὰ ζητῇ βέβαια τ' ἀγναντέψῃ τὸν μικρόσωμον καὶ ἀσπρογένην ἐκεῖνον πατέρα—καὶ ἦταν ἀληθινὸς πατέρας γιὰ σᾶς,—ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ τοῦ ἐλέγατε καὶ σᾶς ἔλεγε τὸ «καλημέρα», ἕως ποῦ νἄλθῃ ἡ ὥρα διὰ νὰ τοῦ εἰπῆτε καὶ νὰ σᾶς εἰπῇ τὸ «καληνύκτα», ἐκοπίαζε διὰ τὴν μόρφωσίν σας, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ πατρικὴ ἀγάπη διὰ σᾶς, σᾶς υἱοθέτησε παιδιά του. Ἐκεῖνος ὁ σεβαστὸς διδάσκαλος, ποῦ σεῖς ἐγνωρίσατε καὶ τὸν ἐνθυμεῖσθε γέροντα, ἀσπρομάλλη, ἦταν μιὰ φορὰ νέος, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν νεότητά του ἀφιέρωσε τὴν ζωὴν του εἰς τὸ νὰ φωτίζῃ τὸν νοῦν καὶ νὰ μορφώνῃ τὴν καρδίαν τῶν μικρῶν τέκνων τῆς ὡραίας πατρίδος του, διὰ νὰ τῆς προετοιμάσῃ πολίτας ἐναρέτους καὶ χρησίμους, πολλὰ χρόνια πρὶν ἐσεῖς ἀκόμη γεννηθῆτε. Ἐπάνω εἰς αὐτὰ τὰ θρανία, ποῦ ἐσεῖς τώρα κάθεσθε, ἐκάθισαν πολλοὶ ἄλλοι, καὶ ἴσως οἱ πατέρες μερικῶν ἀπὸ σᾶς, οἱ ὁποῖοι, σήμερον, ἰατροί, δικηγόροι, διδάσκαλοι, ἔμποροι, βιομήχανοι, ὑπάλληλοι, μακαρίζουν τὴν μνήμην του καὶ εὐλογοῦν τὸ ὄνομά του, καὶ ἔχουν χρέος νὰ τὸν εὐλογοῦν καὶ νὰ τὸν μακαρίζουν, ἐπειδὴ αὐτὸς ὡδήγησε τὰ ἀδύνατα βήματά τους εἰς τὸν φωτεινὸν δρόμον τῆς μαθήσεως, καὶ τοὺς ἄνοιξε τὴν θύραν τοῦ σημερινοῦ των σταδίου.

«Ὄχι, παιδιά μου, ὄχι! τὸν ἀγαθόν, τὸν φιλόστοργον ἐκεῖνον πατέρα, τὸν σεβαστὸν ἐκεῖνον διδάσκαλον, τὸ βλέμμα σας δὲν θὰ τὸν ξανοίξῃ πλέον ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν ἕδραν, ὅπου τώρα ἐγώ, συγκινημένος, ἦλθα μιὰ στιγμὴ νὰ καθήσω. Ἀλλ' ἂν ἐσεῖς δὲν τὸν βλέπετε, ἂν δὲν ἀκοῦτε πλέον τὴν πατρικὴν φωνήν του, ἐκεῖνος ὅμως σᾶς βλέπει καὶ σᾶς ἀκούει, ἐπειδὴ τὸ πνεῦμα του δὲν παραίτησε τὸ σχολεῖον του τὸ ἀγαπητόν. Ἀόρατος εἰς ἐσᾶς, τριγυρίζει ἐδῶ-μέσα· θέλει, ἐπιθυμεῖ νὰ εὑρίσκεται μαζί σας, καὶ χαίρεται, καὶ σᾶς εὐλογεῖ διὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν ἀγάπην ποῦ δείχνετε διὰ τὴν μάθησιν, καὶ διότι ἀκολουθεῖτε τὰ διδάγματά του. Ὄχι· δὲν σᾶς ἐλησμόνησε· δὲν σᾶς παραίτησε· ἕνας πατέρας—ἐπειδὴ πατέρας εἶνε ἕνας διδάσκαλος,—καὶ νεκρὸς δὲν λησμονεῖ, δὲν παραιτεῖ τὰ παιδιά του.

«Τὸ ξέρετε· ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ἔχομε Κυριακή· ἀλλὰ φέτος ἡ ἁγία ἡμέρα τοῦ Κυρίου μᾶς ἔρχεται συντροφευμένη ἀπὸ μίαν ἄλλην ἑορτήν.—Τοῦ Ἁγίου Δημητρίου... Ναί, τοῦ Ἁγίου Δημητρίου... Τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἶχεν ὁ διδάσκαλος τὴν ἑορτήν του, τὸ ἐνθυμεῖσθε, δὲν τὸ ἐλησμονήσατε· πέρυσι ἦταν ἡ τελευταία χρονιά, ποῦ τὴν ἑόρτασε! Καὶ ἐσεῖς, τὰ εὐγνώμονα παιδιά του, διὰ νὰ ἀποδείξετε εἰς αὐτὸν τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμόν σας, ἤρχεσθε εἰς τὸ σχολεῖον μὲ μίαν ἀνθοδέσμην ὁ καθένας, διὰ νὰ τοῦ τὴν προσφέρετε καὶ νὰ τοῦ εὐχηθῆτε «χρόνια πολλά», καὶ ἐκεῖνος, μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα ἀπὸ κρυφὴ χαρὰ καὶ ἀπὸ συγκίνησι, τὴν ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ χέρι σας ἀλλάζοντας τὸ τρυφερό, τὸ εὐωδιασμένο δῶρό σας, μὲ τὶς εὐχὲς καὶ τὶς εὐλογίες του. Ἦτο ἕνα χρέος, ποῦ ἐσεῖς ἐκτελούσατε διὰ τὸν διδάσκαλόν σας· χρέος ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης· ἀλλ' αὐτὸ τὸ χρέος δὲν τὸ ἐξωφλήσατε μὲ τὸν θάνατόν του. Ἡ εὐγνωμοσύνη τὴν ὁποίαν χρεωστοῦμεν εἰς ἕνα ἄνθρωπον, ποῦ ἐστάθη εὐεργέτης μας—διότι εὐεργέτης λογίζεται ἕνας διδάσκαλος,—δὲν πεθαίνει μαζί του· τῆς ἐπιτρέπεται μόνον νὰ 'πεθάνῃ μὲ ἐκεῖνον ποῦ εὐεργετήθη. Τὰ δικαιώματα, ποῦ ἔχει ἕνας ἀποθαμένος εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ζωντανῶν, τοὺς ὁποίους εὐεργέτησε, δὲν παραγράφονται, παιδιά μου, ἀπὸ τὸν νεκροθάπτην. Εἰς τὸ δελτίον τῆς θανῆς του, μόνον τὸ μιαρὸ χέρι τῆς ἀχαριστίας θὰ ἐτολμοῦσε νὰ χαράξῃ ἐξοφλητικὸν τῆς εὐγνωμοσύνης, ποῦ εἰς αὐτὸν χρεωστοῦμεν. Ὁ θάνατος, ποῦ ἐχώρισε τοὺς ἀποθαμένους ἀπὸ τοὺς ζωντανούς, δὲν ἐσύντριψε τὸν δεσμὸν ποῦ τοὺς ἔδενεν ἐδῶ, εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Ἐξακολουθοῦμεν νὰ ἤμεθα συνδεμένοι μὲ αὐτούς· ἐμεῖς μὲ τὴν λατρείαν μας εἰς τὴν μνήμη τους, ἐκεῖνοι μὲ τὴν προστασία τους καὶ τὲς φωτεινὲς συμβουλές τους, ποῦ μᾶς στέλνουν ἀπὸ τὸν ἄφθαρτον, τὸν μακάριον τόπον, ὅπου εὑρίσκονται. Ἐκεῖνον, ποῦ ἐτιμήσαμεν καὶ ἀγαπήσαμεν ζωντανόν, χρεωστοῦμεν νὰ τὸν τιμῶμεν καὶ νὰ τὸν ἀγαπῶμεν καὶ ἀποθαμένον. Ἐὰν δὲν ζῇ εἰς τὰ μάτια μας, ζῇ εἰς ἐκεῖνα τῆς ψυχῆς μας· ζῇ μέσα εἰς τὴν καρδιά μας, ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη της κλέπτει κάντοτε τοῦ θανάτου.

«Λοιπόν, τὴν Κυριακήν, ἐσεῖς τὰ ὀρφανά του, πηγαίνετε, ἂν ὁ καιρὸς τὸ ἐπιτρέψῃ,—καὶ θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ γιὰ ἕνα τέτοιο εὐσεβὲς προσκύνημα,—ἐκεῖ, ὅπου ὁ διδάσκαλος ἀναπαύεται. Πάρετε μαζί σας τὰ ἄνθη, ποὺ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς του συνειθίζετε νὰ τοῦ προσφέρετε· σκορπίσατέ τα ἐπάνω εἰς τὸν τάφο του· ἀσπασθῆτε τὸ τίμιο σύμβολο ποῦ τὸν προστατεύει, καὶ εἰπέτε του· «Αἰωνία σου ἡ μνήμη, σεβαστὲ διδάσκαλε! ἐλαφρὰ νὰ εἶνε τὸ χῶμα, ποῦ σὲ σκεπάζει!» Καὶ ἡ μακαρία ψυχή σου, παραιτῶντας μιὰ στιγμὴ τὸν φωτεινὸν κόσμον, ὅπου εὑρίσκεται, διὰ νὰ τρέξῃ ἐκεῖ νὰ σᾶς ἀνταμώσῃ, θὰ σκιρτήσῃ ἀπὸ ἀγαλλίασιν ξαναβλέποντας μιὰν ἡμέρα ὡσὰν αὐτή, γύρωθέ της τὰ παιδιά της, ποῦ τὴν ἑορτὴ τοῦ διδασκάλου τους ἀλλάζουν μὲ τὸ ἀγνότερο, τὸ ἱερώτερο μνημόσυνο!»

Τὸ ὡραῖον μνημόσυνον, τὸ ὁποῖον συνεβούλευσεν ὁ ποιητὴς μὲ τόσην εὐγλωττίαν, ἔγινε. Τὴν παραμονὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὅλοι οἱ μαθηταὶ μετέβησαν ἐν σώματι εἰς τὸ νεκροταφεῖον, καὶ ἀπέθεσαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ διδασκάλου των τὰς ἀνθοδέσμας των.

***

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΙ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Οἱ μικροὶ φιλάνθρωποι εἶνε ὁ Φιφίκος καὶ ἡ Φιφίκα, τὰ καλὰ καὶ ἀγαπημένα ἀδελφάκια. Καὶ ἡ προστατευομένη τους εἶνε ἡ Μιχάλαινα, ἡ πτωχὴ χήρα, μὲ τὰ πολλὰ παιδιά. Πῶς τὴν λυποῦνται!...

Κάθε Δευτέρα, τὸ ἀπόγευμα, ἡ μαμμὰ τοῦ Φιφίκου καὶ τῆς Φιφίκας δίνει τσάϊ. Τὸ σαλόνι της εἶνε τότε γεμάτο ἀπὸ ὡραῖες κυρίες καὶ ἀπὸ σοβαροὺς κυρίους, σὰν τὸ μπαμπᾶ, καὶ μιλοῦν καὶ γελοῦν.

Ἐκεῖ λοιπὸν ὁ Φιφίκος καὶ ἡ Φιφίκα ἐσυλλογίσθηκαν νὰ δώσουν ἕνα μικρὸ κοντσέρτο γιὰ τοὺς πτωχούς τῶν.

Ὁ Φιφῖκος παίζει βιολί, ἡ Φιφίκα τραγουδεῖ ὡραῖα. Ἡ μαμμὰ τοὺς ντύνει καὶ τοὺς δύο ναπολιτάνικα, καὶ παρουσιάζονται 'στὸ σαλόνι, ὁ ἕνας μὲ τὸ ὄργανό **του** καὶ ἡ ἄλλη μὲ τὶς νότες της.

Κυττάξετέ τα, τί χαριτωμένα ποῦ εἶνε καὶ τὰ δύο!

Νότες, ἀλήθεια, δὲ διαβάζει ἀκόμη ἡ Φιφίκα· ἐπειδὴ ὅμως, ‹τ' ἀληθινὰ κοντσέρτα τραγουδοῦν μ' ἕνα τετράδιο στὸ χέρι, τετράδιο τώρα κρατεῖ καὶ αὐτή. Ἔτσι λέει τὸ τραγουδάκι της, ναπολιτάνικο κι' αὐτό, καὶ ὁ Φιφῖκος τὴν ἀκκομπανιάρει μὲ τὸ βιολί του.

Κυρίες καὶ κύριοι τοὺς χειροκροτοῦν καὶ τοὺς φωνάζουν ***μπίς! μπίς!*** Τὸ ξαναλέγουν μὲ προθυμία τὸ ὡραῖο τραγουδάκι τους, καὶ ἔπειτα βγάζουν δίσκο.

Ὁ δίσκος γεμίζει λεπτά. Τί πολλὰ ποῦ εἶνε! Μὲ αὐτὰ μποροῦν νἀγοράσουν φορεματάκια καὶ παπουτσάκια γιὰ τὰ ὀρφανὰ παιδάκια τῆς καϊμένης τῆς Μιχάλαινας. Αὔριο, ὁ Φιφίκος καὶ ἡ Φιφίκα θὰ πᾶνε μὲ τὴ μαμμά τους 'στὰ ἐμπορικά, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὸ σπιτάκι τῆς Μιχάλαινας, γιὰ νὰ τῆς δώσουν τὰ ὡραῖα πράγματα ποῦ θὰ ψωνίσουν. Τί χαρά!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΙΡΙΚΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΛΕΠΩΝ τὸν ἀνέφελον οὐρανὸν καὶ τὴν ἀκύμαντον θάλασσαν, μίαν ἀπὸ τὰς ὡραίας αὐτάς, τὰς ἡλιολούστους φθινοπωρινὰς ἡμέρας, ὁ φίλος ποῦ μὲ συνώδευεν εἰς τὸν περίπατον, ἠρώτησε:

— Ἀρά γε τώρα αἱ ἀλκυόνες κτίζουν τὰς φωλεάς των; αὗται εἶνε αἱ λεγόμεναι *ἀλκυονίδες ἡμέραι*, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τρόπον τινὰ τὴν ἄνοιξιν τοῦ χειμῶνος;

— Δὲν πιστεύω, ἀπήντησα προσπαθῶν νὰ ἐνθυμηθῶ. Ἀλκυονίδες, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ὀνομάζονται αἱ δεκατέσσαρες ἡμέραι, αἱ ὁποῖαι προηγοῦνται καὶ ἕπονται τοῦ χειμερινοῦ ἡλιοστασίου. Τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον εἶνε εἰς τὰς ὀκτὼ ἢ ἐννέα τοῦ Δεκεμβρίου. Ὥστε τὰς ἀλκυονίδας ἡμέρας πρέπει νὰ τὰς λογαριάζῃς ἀπὸ τὰς δύο τοῦ Δεκεμβρίου ἕως τὰς δεκαπέντε ἐπάνω-κάτω.

— Καὶ σήμερον μόλις ἔχομεν δεκαοκτὼ Νοεμβρίου, εἶπεν ὁ φίλος μου, ὀλίγον τι ἀπογοητευμένος. Δηλαδὴ θέλομεν ἀκόμη δύο ἑβδομάδας τουλάχιστον. Κρῖμα!

Ἡ ἀπογοήτευσίς του μοῦ ἐφάνη ἀστεία.

— Μὰ καλά, εἶπα γελῶν· δὲν σοῦ ἀρέσουν τάχα αὐταὶ αἱ ὡραῖαι ἡμέραι; ἢ μήπως, διὰ νὰ σὲ ἱκανοποιοῦν εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἔπρεπε νὰ ὀνομάζωνται καὶ ἀλκυονίδες;

— Ξέρω κ' ἐγώ;.. ἐψιθύρισεν ὁ φίλος μου. Ἕνα ὡραῖον ὄνομα πάντα κάτι προσθέτει. Καὶ καμμιὰ φορὰ... ἡ λέξις εἶνε τὸ πᾶν. Τί τὰ θέλεις! Θὰ ἔδιδα κάτι τί, ἂν ἠμποροῦσα νὰ 'πῶ σήμερα: «Ἄχ, τί ὡραῖαι αὐταὶ αἱ *ἀλκυονίδες* ἡμέραι!»

— Καὶ δὲν κρύβεις τὴν ὄρεξί σου νὰ τὸ πῆς μετὰ δύο ἑβδομάδας;

— Ναί, μετὰ δύο ἑβδομάδας!... Ποιὸς τὸ ξέρει τί κρῦο καὶ τί χιόνια θὰ ἔχωμεν τότε... Τώρα ἔπρεπε νὰ εἶνε αἱ ἀλκυονίδες ἡμέραι, ποῦ ὁ καιρὸς εἶνε τόσον γλυκύς, καὶ εἰς τὴν θάλασσαν—κύτταξε! κύτταξε!—βασιλεύει τόση γαλήνη.

— Καλὰ λοιπόν! Ἂς τὰς ποῦμε ἀλκυονίδας ἡμέρας, ἀφοῦ σοῦ ἀρέσει τόσον ἡ λέξις. Ἀλλὰ ξεύρεις τί μοῦ ἐνθυμίζεις;

— Τί;

— Τὸ ἀνέκδοτον τοῦ πλοιάρχου, ὁ ὁποῖος ὑκηγόρευεν εἰς τὴν ἀναφοράν του: «Τὸ πλοῖόν μας ἐναυάγησεν *αὔτανδρον*».—«Μὰ πῶς αὔτανδρον, παρετήρησεν ὁ γραμματεύς, ἀφοῦ ἐμεῖς ἐσωθήκαμε;»—«Δὲν πειράζει! ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος, *μοῦ ἀρέσει ἡ λέξις!*»

— Μὰ δὲν σοῦ τὸ εἶπα; ὑπέλαβεν ὁ φίλος μου γελάσας. Καμμιὰ φορὰ ἡ λέξις εἶνε τὸ πᾶν. Πόσα πράγματα τἀγαπῶμεν ἐπειδὴ ἔχουν ὡραῖον ὄνομα! Καὶ ἀπεναντίας πόσα τὰ μισοῦμεν, ἐπειδὴ ἔχουν ἄσχημον!.. Εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, αἱ λέξεις παίζουν πολὺ σπουδαιότερον ρόλον ἀφ' ὅσον θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ. Καὶ τὸ πρῶτον βιβλίον κάθε βιβλιοθήκης εἶνε τὸ λεξικόν.

— Ὁπωσδήποτε, εἶπα ἐγώ, ἂν αἱ ὡραῖαι αὐταὶ ἡμέραι δὲν ἔχουν ὡραῖον ὄνομα, δὲν ἔχουν ὅμως οὔτε καὶ ἄσχημον. Διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι δὲν ἔχουν ὄνομα κανέν. Ἔτσι εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰς ἀπολαύσῃ μὲ ὅλην του τὴν ἡσυχίαν.

Ἐκαθήσαμεν εἰς τὸν ἥλιον, εἰς ἓν ὕψωμα παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως, διὰ νὰ βλέπωμεν καὶ τὴν θάλασσαν.

— Ἄνοιξις σωστή! ἐψιθύρισεν ὁ φίλος μου καταμαγευμένος.

Τότε ἐνεθυμήθην τὸ χρονογράφημα, τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσα εἰς μίαν ἐφημερίδα. Ἔγραφεν ἕνας ποιητής, ὁ ὁποῖος λέγει πάντοτε πολὺ περίεργα καὶ ἔξυπνα πράγματα. Ὡμιλοῦσεν ἴσα-ἴσα διὰ τὰς ὡραίας αὐτὰς ἡμέρας τοῦ φθινοπώρου καὶ τὰς ὠνόμαζεν «ἄνοιξιν τοῦ... κουτιοῦ». Ὅλα τὰ ἔχουν, ἔλεγε, ἀλλὰ τοὺς λείπει ἡ χάρις, ἡ δροσιά, τὸ σφρῖγος καὶ προπάντων τὸ ἄρωμα τῶν ἡμερῶν τῆς ἀληθινῆς ἀνοίξεως. Δὲν εἶνε *ἄνοιξις σωστή*, ὅπως εἶχεν εἰπῇ ὁ φίλος μου. Εἶνε, τρόπον τινά, *κονσέρβα ἀνοίξεως*. Σὰν τοὺς ἐφίμους ἢ τοὺς διατηρημένους καρπούς, τα πεπόνια καὶ τὰ σταφύλια τοῦ καλοκαιριοῦ, τὰ ὁποῖα τρώγομεν καὶ τώρα τὸν χειμῶνα. Ὅλα τὰ ἔχουν καὶ αὐτά, ἀλλὰ μόνον τὸ ἄρωμα τοὺς λείπει.

Τὰ εἶπα αὐτὰ ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν φίλον μου, ὁ ὁποῖος τὰ παρεδέχθη, Ἐγέλασεν, ἀλλ' εἰς τὸ τέλος ἀνέκραξε μὲ κάποιαν λύπην:

— Πάει λοιπὸν καὶ αὐτό!

— Ποιό;!

— Αἱ ὡραῖαι αὐταὶ ἡμέραι, αἱ ἀνώνυμοι, ἔχουν τώρα ἕνα ὄνομα. Ἄνοιξις τοῦ κουτιοῦ! Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι εἶνε ἀρκετὰ ἄσχημον... Πᾶμε τώρα νὰ φύγουμε! Δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ πράγματα τοῦ κουτιοῦ, καὶ δὲν εὑρίσκω πλέον κανὲν θέλγητρον εἰς τὰς ἡμέρας αὐτάς, αἱ ὁποῖαι πραγματικῶς, τὸ βλέπω κ' ἐγώ, δὲν ἔχουν ἄρωμα!

Κ' ἐσηκώθη διὰ νὰ φύγωμεν. Τὸν ἠκολούθησα χωρὶς διαμαρτυρίαν, τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν του καὶ τὸ ψῦχος ἤρχισε νὰ γίνεται αἰσθητόν.

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Ζάππειον, σιγὰ-σιγά, ἦτο πλέον ἑσπέρα. Τί θαυμασία καὶ γαληνιαία ἑσπέρα! Ὀπίσω ἀπὸ τὰ ὑπόμαυρα δένδρα τοῦ πάρκου ἐφαίνετο ὁ ὁρίζων τῆς δύσεως φλογοκόκκινος, καὶ ὁ Ὑμηττός, ἄνωθεν τοῦ ὁποίου ἔλαμπεν ὠχρὰ ἀκόμη ἡ σελήνη, διέγραφε καθαρωτάτην τὴν καμπύλην του ἐπάνω εἰς ἕνα βαθυγάλανον, κρυστάλλινον οὐρανόν. Ἦτο πραγματικῶς κάτι τι ὀνειρῶδες, ἀνώτερον κάθε περιγραφῆς. Ἐμείναμεν εἰς τὸ κάρκον, ἀπολαμβάνοντες τὸ θέαμα μ' ἔκστασιν καὶ σιωπήν. Ἔπειτα ἀπὸ πολλὴν ὥραν, ὁ φίλος μου ἄνοιξε πάλιν τὸ στόμα του. Ἀλλὰ διὰ νὰ προφέρῃ λόγον μετανοίας:

— Τί τὸ θέλεις τὸ ἄρωμα! ἐψιθύρισεν. Ἄνοιξις δὲν εἶνε, ἔστω. Εἶνε ὅμως φθινόπωρον. Ἔ, λοιπόν, κανεὶς δὲν θὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ ἄνοιξις ἔχει τὰ λαμπρὰ αὐτὰ χρώματα τοῦ φθινοπώρου. Κάθε ἐποχὴ ἔχει τὴν χάριν τὴν ἰδικήν της. Ἡ ἄνοιξις, τὸ σφρῖγος καὶ τὸ ἄρωμα· τὸ φθινόπωρον, τὸ χρῶμα καὶ τὴν γαλήνην. Καλά, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἔλεγε τὸ Ἀναγνωσματάριον ποῦ διάβαζα ὅταν ἤμουν μικρός: «Ὅλαι αἱ ἐποχαὶ εἶνε ὡραῖαι, διότι ὅλας τὰς ἔκαμεν ὁ καλὸς Θεός!»

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

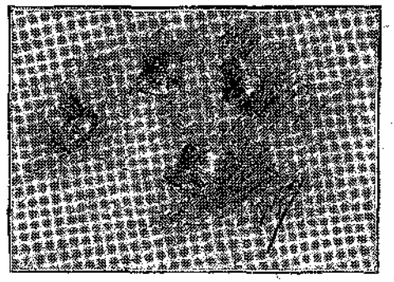

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ

Η ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Μιὰ νύχτα ἀγριεμένη,
Νυχτιὰ σκοτεινή,
Ἀκούω νὰ σημαίνῃ
Καμπάνα βραχνή.
Πετῶ τρομασμένος
Ἀπὸ τὸ κρεββάτι,
Ὀνείρου θαρρῶντας ἀπάτη.

Φυσοῦσε βορηᾶς φρενιασμένος.

Ἀπίστευτο πρᾶμα!
Κοιμᾶμαι καὶ πάλι·
Τὸ πῆρα γιὰ θάμα,
Μὰ ξάφνου κτυπᾷ
Καὶ μιάλλη, καὶ μιάλλη,
Μὰ πειὸ χαρωπὰ
Ἀπ' τὴ πρώτη.

Καὶ μέσα 'στὰ σκότη
Τριγύρω καὶ πέρα
Ἀκούω μέσ' 'στὸν βόγγο τοῦ ἀγέρα
Τοῦ ἀκοίμητου ἐκείνου
Γλυκὰ στὸν αἰθέρα
Νὰ λὲν ἡ καμπάνες τῆς Τήνου
'Στὰ σκότη,
Τριγύρω καὶ πέρα:

«Ντίγ! Ντάγκ! Ντόγκ! Ντίγκ! Ντίνου!»

«Νησάκι μου ὡραῖο,
Νησάκι χρυσό,
Ποῦ λάμπεις στὸ Αἰγαῖο
Μὲ φῶς περισσό,
Νησάκι μου ὡραῖο!

«Γιὰ Σένα σημαίνω,
Τὰ κάλλη Σου ὑμνῶ,
Νησὶ βλογημένο
Ἀπ' τὸν οὐρανό,
Γιὰ Σένα σημαίνω.

«Ἂς εἶμαι καμπάνα,
Μὰ κρύβω καρδιά·
Σὲ ὑμνοῦμε 'σὰν μάννα
Ἐμεῖς τὰ παιδιά,
Ἂς εἶμαι καμπάνα.

«Τοῦ Πόνου εἶσ' ὁ φάρος,
Τῆς Πίστεως κορφὴς,
Τοῦ ναύτη τὸ θάρρος
Τῆς μάννας ἡ ἐλπίς,
Τοῦ Πόνου εἶσ' ὁ φάρος.

«Μητέρα εἶσ' ἀκόμα,
Τῆς τέχνης τροφός,
Μὲ μάρμαρο ἢ χρῶμα
Στὴ γῆ χύνεις φῶς,
Καὶ δόξαν ἀκόμα!...

«Νησάκι μου ὡραῖο,
Νησάκι χρυσό,
Πῶς λάμπεις 'στὸ Αἰγαῖο
Μὲ φῶς περισσό,
Νησάκι μου ὡραῖο!»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΣΤΗΝ ΑΝΑΒΡΟΧΙΑ ΚΑΔΟ ΚΑΙ ΤΟ ΧΑΛΑΖΙ

[Τὸ βραβευθὲν διήγημα τοῦ Διαγωνισμοῦ.]

Ἡ Νίνα ἦτο πολὺ εὔμορφον κοριτσάκι, μὲ καστανὰ μαλλάκια, τὰ ὁποῖα ἔφθαναν κυματίζοντα ἕως τὴν μέσην της, καὶ μὲ μάτια ἐκφραστικώτατα. Ἦτο πολὺ συμπαθητικὴ καὶ ἀπέκτα εὔκολα τὴν ἀγάπην ἐκείνων ποῦ τὴν ἐγνώριζαν διὰ πρώτην φοράν, διότι εἶχε εὐγενεῖς τρόπους καὶ προσεπάθει νὰ εὐχαριστῇ ὅλους. Ἀλλά... — τὸ ἀπαραίτητον ἀλλά,—περισσότερον ἀπὸ ὅλους, ἤθελε νὰ εὐχαριστῇ τὸν ἑαυτόν της.

Ἦτο μία μικρὰ ἐγωίστρια καὶ ἰδιότροπος, ἡ ὁποία ὑπέσχετο σὺν τῷ χρόνῳ νὰ γίνῃ μεγάλη, τόσον ὥστε, οἱ γονεῖς της ἤρχισαν νὰ ἀνησυχοῦν καὶ νὰ σκέπτωνται, ὅτι καιρὸς ἦτο νὰ διορθωθῇ. Ποῖος ὅμως θὰ κατόρθωνε νὰ θέσῃ χαλινὸν εἰς τὰς ἰδιοτροπίας της; Ἡ μεγαλειτέρα ἰδιοτροπία της, ἦτο τὸ ζήτημα τοῦ φαγητοῦ. Δὲν παρήρχετο ἡ-

μέρα χωρίς νὰ εἴπῃ: «Ἄ... δὲν μ'ἀρέσει τοῦτο... Ἄ... δὲν μ'ἀρέσει ἐκεῖνο...» Καὶ ὁσημέραι ἐγίνετο πλέον ἰδιότροπος.

«Μαμμά, τί φαγητὸν ἔχομε σήμερα;» ἠρώτησε μίαν ἡμέραν.

«Πουλιά, παιδί μου».

«Ἄ, μπράβο! μ'ἀρέσουν τὰ πουλιά.»

Ἦλθε τὸ μεσημέρι. Ὅταν παρουσιάσθη τὸ φαγητόν, ἡ Νίνα ἀνεφώνησε μὲ ἀπογοήτευσιν:

«Πουλιὰ μὲ πιλάφι; !»

«Δὲν σ'ἀρέσει;» τὴν ἠρώτησαν.

«Ἐνόμιζα πῶς εἶνε μὲ πατάτες· μὴ μοῦ βάλετε; δὲν θέλω».

«Μά; καιδί μου... Μά; Νίνα μου...»

Τίποτε.

«Ἔννοια σου, θὰ σὲ διορθώσω ἐγώ, λέγει ὁ πατέρας. Σὲ στέλνω ἐσωτερικὴ εἰς τὸ Ἀρσάκειον· καὶ ἐκεῖ εὑρίσκεις τὸν μάστορή σου!»

Μετ' ὀλίγον. ἡ Νίνα εἰσήρχετο ἐσωτερικὴ εἰς τὸ Ἀρσάκειον. Κατὰ σύμπτωσιν, τὰς πρώτας ἡμέρας, παρουσιάσθησαν φαγητὰ ὑποφερτά, κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς Νίνας. Ἴσως ἐὰν ἦτο εἰς τὸ σπίτι, εἰς μίαν στιγμὴν ἰδιοτροπίας θὰ ἔλεγε κατὰ τὴν συνήθειάν της: «Δὲν μ'ἀρέσει, δὲν τὸ θέλω». Ἀλλ' ἐδῶ δὲν εἶχε τὸ θάρρος. Ὀλίγον ὅμως κατ' ὀλίγον ἡ Νίνα ἔλαβε θάρρος, καὶ μίαν ἡμέραν — ἦτο Σάββατον — παρουσιάσθησαν εἰς τὸ τραπέζι ντομάτες παραγεμιστές.

Ντομάτες παραγεμιστές; ! ! Πώ! πώ! Ἡ Νίνα οὔτε νὰ τὰς δοκιμάσῃ ἠθέλησε ποτέ, εἰς τόσην ἀπέχθειαν τὰς εἶχε. Ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά της νὰ πάρῃ:

«Ἐγὼ δὲν τρώγω ποτὲ αὐτὸ τὸ φαγητόν, εἶπε, δὲν μ'ἀρέσει, δὲν θέλω».

«Πολὺ καλά, εἶπεν ἡ ἐπιμελήτρια, μήπως προτιμᾷς τίποτε ἄλλο;»

«Ναί, θὰ ἤθελα αὐγὰ τηγανιτά», ἀπήντησεν ἡ Νίνα χαίρουσα, διότι θὰ τῆς ἐπερνοῦσε καὶ ἐδῶ τὸ χατῆρι.

«Δὲν θ'ἀργήσουν πιστεύω;» προσέθεσε.

«Θ'ἀργήσουν καὶ θὰ παραγρήσουν. Ὄχι μόνον αὐγὰ τηγανιτὰ δὲν θὰ φάγῃς, ἀλλὰ οὔτε φροῦτο· καὶ τὸ βράδυ θὰ φάγῃς τὶς ντομάτες ποὺ ἄφισες τώρα.»

Ἐρύθημα ἀγανακτήσεως ἀνῆλθεν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Νίνας. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ θέλουν νὰ τὴν ἀφίσουν νηστική! Αὐτὸ ποτὲ δὲν τὸ εἶχε πάθη.

Καὶ παρέμεινεν ἐκεῖ, θυμωμένη καὶ ζηλεύουσα τὰς ἄλλας μαθητρίας, αἱ ὁποῖαι ἔτρωγαν μὲ πολλὴν ὄρεξιν. Ἐπὶ τέλους ἐσηκώθησαν καὶ ἔτρεξαν εἰς τὴν αὐλήν. Ἀφοῦ ἔπαιξαν ἀρκετά, — ἡ Νίνα ὄχι καὶ μὲ πολλὴν ὄρεξιν, διότι, ὡς γνωστόν, «νηστικὸ ἀρκοῦδι δὲν χορεύει», — ἀνῆλθον εἰς τὸ στοῦδαστήριον. Ἦτο ἡ ὥρα τῆς μελέτης. Ἡ Νίνα ἤργισε νὰ μελετᾷ ἱστορίαν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωνε νὰ τὴν μάθῃ. Τί εἶχε λοιπόν; Ποτὲ δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ αὐτὸ ποὺ ἠσθάνετο τώρα.

Μία γενικὴ κακοδιαθεσία, ἕνα κενὸν μέσα της. Ἄχ! νὰ εἶχε κἄτι νὰ φάγῃ! Ἐπειγοῦσε φοβερά. Δὲν ὑπέφερε πλέον. Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ σπουδαστήριον καὶ κατῆλθε μὲ κτυποκάρδια εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἤνοιξε προσεκτικῶς τὴν θύραν. Τί καλά, κανεὶς δὲν ἦτο μέσα! Ἀκροποδητεὶ ἐπλησίασε τὸ ἐρμάριον. Τὸ ἤνοιξε. Κάτι ἐμύριζε, ὡρισμένως κάπου εὐρίσκετο φαγητόν; ἀλλὰ ποῦ; Δὲν ἔφθανεν εἰς τὸ ἐπάνω μέρος, διὰ νὰ ἰδῇ. Ἀνῆλθε εἰς μίαν καρέκλαν καὶ ἔφθασε μίαν σουπιέραν. Τί εἶνε μέσα; Μπάμιες γιαχνί. Ἦτο τὸ φαγητὸν τῆς ὑπηρεσίας. Ἡ Νίνα δὲν τὸ εἶχε φάγη ποτέ. «Ἂς τὸ δοκιμάσωμεν» ἐσκέφθη καὶ ἐβούτηξε τὸ χέρι της. Ὅταν ἔφαγε τὴν μπάμιαν: «Καλὲ αὐτὸ εἶνε θαυμάσιον, ἐσκέφθη, ποτὲ δὲν ἔφαγα τόσῳ ὡραῖον φαγητόν!» καὶ ἐξηκολούθησε νὰ τρώγῃ λαιμάργως.

«Ποιὸς εἶνε ἐκεῖ;» ἠκούσθη αἴφνης μία φωνή, ἡ ὁποία ἔκαμε τὴν Νίναν νὰ ἀνατιναχθῇ τρομαγμένη καὶ νὰ στραφῇ μὲ τὴν μπάμπιαν εἰς τὸ χέρι.

Ἦτο ἡ μαγείρισσα, ἡ ὁποία ἔλεγε:

«Τοῦ λόγου σου εἶσαι, κυρία Νίνα, ποῦ δὲν καταδέχθηκες τὶς παραγεμιστὲς ντομάτες τὸ μεσημέρι, καὶ τώρα τρῶς κρυφὰ μπάμιες γιαχνί; Φαντάζομαι τί πεῖνα θὰ ἔχῃς... Ἔλα, ἂς ἔχῃς χάρι, κατέβα κάτω νὰ σοῦ βάλω νὰ φᾷς σὰν ἄνθρωπος.»

Καὶ ἡ Νίνα, ἐντροπιασμένη, κατέβη καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ συνοδεύουσα τὸ φαγητὸν μὲ ψωμὶ δεύτερο.

Αἴφνης εἰσέρχεται ἡ ἐπιμελήτρια, ἡ ὁποία ἄμα εἶδε τὴν Νίνα τρώγουσαν, ἐμειδίασεν εἰρωνικῶς. «Μμ! νὰ τί κάμνει ἡ πεῖνα, κυρὰ-Νίνα, εἶπεν· ἐλπίζω, ὅτι τώρα θὰ τρώγῃς ὅλα τὰ φαγητά, διὰ νὰ μὴν πάθῃς πλέον ὅ,τι ἔπαθες σήμερα. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ τὸ εὑρίσκῃς πολὺ νόστιμον αὐτὸ τὸ φαγητόν. Δὲν εἶνε ἔτσι; Ποῦ νὰ φανταστῇς, ὅταν ἦσο εἰς τὸ σπίτι σου, ὅτι θὰ τὸ ἔτρωγες ποτέ, ἀλλὰ... στὴν ἀναβροχιὰ καλὸ καὶ τὸ χαλάζι».

Καστανὴ Ἑλληνοπούλα, ἐτῶν 13.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 109ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

[Ἴδε φυλλάδιον 3ὸν, σελ. 270.]

Εἶχε δοθῇ ὡς θέμα ἡ παροιμία «Στὴν ἀναβροχιὰ καλὸ καὶ τὸ χαλάζι.» Νομίζω ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει μιᾶς τοιαύτης παροιμίας—φχιδροῦ μᾶλλον χαρακτῆρος,—δὲν ἐταίριαζε νὰ γραφῇ διήγημα πολὺ-πολὺ σοβαρόν, συγκινητικόν. Τὸ Ἔνωσις ἢ Θάνατος, ὁ Ἐλεύθερος Ἕλλην, ὁ Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς καὶ μερικοὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἔστειλαν πολὺ εὐμορφα καὶ καλογραμμένα, ἀλλὰ λυπητερὰ διηγήματα, δὲν εἰμποροῦν νὰ διαγωνισθοῦν διὰ πρῶταν βραβεῖον. Εἰς κάθε διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως, πρέπει νὰ ξεύρουν, τὸ καταλληλότερον νικᾷ τὸ ὡραιότερον. Ἀπὸ αὐτὴν δὲ τὴν κατηγορίαν, τὸ ὡραιότερον διήγημα εἶνε τοῦ Μαρμαρωμένου Βασιλιᾶ.

Ὑπὸ ἔποψιν ὑφους καὶ πρωτοτυπίας, ἀκόμη ὡραιότερον μοῦ ἐφάνη τὸ διήγημα τῆς Φιλελευθέρου Ἑλληνίδος. Αὐτὸ εἶνε ὀδόκιμον, ἔργον ἀληθοῦς λογογράφου. Εἶνε δὲ καὶ φαρδύ, ἀφοῦ ὡς ἥρωα ἔχει ἕνα δεκανέα τῶν Εὐζώνων, τοῦ ὁποίου φωτογραφεῖται καὶ ἡ προφορά. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε παιδικὸν διήγημα, ἑπομένως ἀκατάλληλον.

Διὰ νὰ ἐνοήσετε καλλίτερα τὴν ἰδέαν μου, προσέξατε εἰς τὸ βραβευόμενον διήγημα τῆς Καστανῆς Ἑλληνοπούλας. Κρινόμενον ἀπολύτως, δὲν εἶνε βέβαια ἀριστούργημα. Ἔχει ὅμως ὅ,τι χρειάζεται. Βασίζεται καλὰ εἰς τὴν ἀθάνατον παροιμίαν. Εἶνε παιδικόν. Εἶνε ἀληθινόν, ἐντύπον, ἀντιγραμμένον ἀπὸ τὴν παιδικὴν ζωήν (πόσοι καὶ πόσοι εἰς τὴν ἡρωΐδα δὲν θὰ ἀναγνωρίσουν τὸν ἑαυτόν των!) Εἶνε ἀκόμη φαιδρόν, ἐξυπνον, διδακτικὸν καὶ πολὺ καλογραμμένον. Τόσα προτερήματα συνηνωμένα εἰς κανὲν ἄλλο δὲν ηὗρα.

Τὸ ἴδιον θέμα (τὸ ζήτημα τοῦ φαγητοῦ) ἔχουν καὶ μερικὰ ἄλλα διηγήματα, καὶ μεταξὺ αὐτῶν τὸ ἐξοπλιστότατον ἔμμετρον διήγημα—ἔπος μὲ ἄλλους λόγους—τοῦ Ζήτω ἡ Ἑλλάς. Ἀλλὰ διατί νὰ στείλῃ ἔπος ἀντὶ διηγήματος; Μήπως ἐπρόκειτο περὶ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ;

Πολλὰ διηγήματα εἶνε καὶ εἰκονογραφημένα ἀπὸ τοὺς μικροὺς συγγραφεῖς των. Ἀλλὰ κανὲν ἐξ αὐτῶν, ἂν ἐβραβεύετο, δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ συνοδευθῇ ἀπὸ τὰς ἰδίας του εἰκόνας. Αἱ πλεῖσται εἶνε κακότεχνοι. Ἐξαίρεσαν ἀποτελοῦν αἱ εἰκόνες τοῦ Σωτῆρος τῆς Πατρίδος. Κάτι ἔχουν τὰ ἀφελῆ αὐτὰ σκίτσα. Καὶ χάρις εἰς αὐτά, τὸ διήγημά του ἔρχεται εἰς πολὺ καλὴν θέσιν.

Πρέπει νὰ ἀναφέρω ἰδιαιτέρως, ὡς πολὺ καλά, καὶ τὰ διηγήματα τῆς Ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Δαφνοστεφανωμένου Ἄρματος, τῆς Μελαγχολικῆς Ὀνειροπόλου, τοῦ Ζάν, τῆς Δέσποιν Παράχορου, τῆς Ναυσικᾶς καὶ... στόπ! Τὰ βλέπετε καλλίτερα εἰς τὸν κατωτέρω πίνακα τῶν βραβείων.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Καστανὴ Ἑλληνοπούλα* [20ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φιλελεύθερος Ἑλληνίς*, [18ε]. — *Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς* [15ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* [12ε].—*Σωτὴρ τῆς Πατρίδος* [10ε]. — *Ἕνωσις ἢ Θάνατος* [8ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5ε] εἰς ἕκαστον:) *Ἐλεύθερος Ἕλλην*.— *Ἀναγέννησις τῆς Ἑλλάδος*.—*Δαφνοστεφανωμένον Ἅρμα*. — *Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος*.—*Ζάν*.—*Δέσποιν Παράχορον*.—*Ναυσικᾶ*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [4ε] εἰς ἕκαστον:) *Ἐλπὶς τῆς Μάνας*. — *Ποιὴ Ψυχοραγοῦντος Ἀγγέλου*.— *Νικηφόρος Οὐρανός*. — *Παλλάς*. —*Προσφιλὴς Ἀνάμνησις*.—*Κύκνος Μυτιλήνης*.— *Μαραμένη Γαζία*.— *Τέκνον τῆς Ἐρήμου*. — *Παῦλος Πέππας*. — *Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανός*.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3ε] εἰς ἕκαστον:) *Μικρασιάτης*. — *Νεαρὰ Ἑλληνίς*. — *Χιακὸς Λιμήν*.— *Πάσχουσα Ἑλλάς*.—*Ἀπελευθερωτὴς τῆς Μακεδονίας*.— *Ναυτίλος*. — *Μαργαρίτα τῆς Ἀκροπόλεως*. — *Ἀναγεννώμενος Φοῖνιξ*. — *Ἀπέντερος Ποιητής*. — *Ζήτω ἡ Διάπλασις*.—*Κίρκη*.— *Νικόλαος Η. Σπυροπουλος*.—*Ὀνειροπόλος τῆς Δήθης*.—*Ἐπουράνιος Βίος*.—*Γρηγόριος ὁ Πέμπτος*.—*Ἐθνικὸς Ἐγωϊσμός*.—*Πίστις-Πατρίς*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [2ε] εἰς ἕκαστον:) *Ξενιτευμένος Κεφαλλήν*.—*Θεοδόσιος ὁ Μέγας*.—*Ψαρραιανόπουλο*.—*Ἔνδοξος Ἕλλην*. —*Φιλόπατρις Ἕλλην*.—*Ἀνοιξις τῆς Ζωῆς*. —*Ἑλληνὶς τῆς Ἀνατολῆς*.—*Ἀτρόμητος Γυμνασιόπαις*. — *Ναύαρχος τῆς Σαλαμῖνος*. —

Κοραῆς. — *Φῶς τῆς Νυκτός*. — *Βρεμμένη Κόττα*. — *Ἐλπιδοφόρος Σημαία*. — *Ἐνθουσιώδης Ἕλλην*. — *Καυδανολέων*. — *Ἥρωϊς τοῦ Μεσολογγίου*.—*Ἐθνικὴ Σημαία*. — *Νίνα Ἀγγλέη*.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

«ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ»

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον, ὁ ποιητὴς κ. Γεώργιος Κ. Στρατήγης ἐκδίδει μετ' ὀλίγον πολυτελῆ τόμον ποιημάτων του ἐμπνευσμένων ἀπὸ τὴν Τῆνον. Κάθε ποίημα συνοδεύεται καὶ ἀπὸ μίαν πρωτότυπον εἰκόνα, ἔργον τῆς καλλιτέχνιδος Δδος Λέλας Χατζηϊωάννου. Ἐκ τῆς ὡραίας αὐτῆς Συλλογῆς, ὁ ποιητὴς ἠθέλησε νὰναγνώσουν ἐν ποίημα πρῶτοι οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως, καὶ πρὸς τοῦτο μᾶς παρεχώρησε τὸ «Καμπάνες» μὲ τὴν σχετικὴν εἰκόνα, ποὺ δημοσιεύομεν εἰς τὸ φυλλάδιον τοῦτο. Τὸν εὐχαριστοῦμεν πολύ.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

66.—Ἡ *Χρυσόφτερη Ἐλπίδα* μοῦ συνιστᾷ ἕνα φιλομουσότατον πτωχὸν μαθητὴν ἀπὸ τὸν Βόλον.

67.—Ἡ *Ἀλαμάνα* ἐπίσης ἕνα πτωχὸν μαθητὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου τῆς Τσαγκαράδας.

68.—Τὸ *Φῶς τῆς Νυκτὸς* ἕνα πτωχὸν μαθητὴν ἐν Χαλκίδι.

Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐγγραφοῦν καὶ οἱ τρεῖς κατὰ τὴν θερμήν των ἐπιθυμίαν.

Ἀπόλαυσις ἦτο τὸ γράμμα σου, *Αἰγυπτία Βασιλόπαι*. Μὲ τὶ χαῦμορ ποῦ γράφεις! .. Ἔδωσα τὸ ἐσώκλειστον εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος μὲ παρεκάλεσε νὰ σοῦ ἀπαντήσω, ὅτι ἡ Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή του δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο. Εὔχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν νέαν ἐορτήν σας.

Τόσον δὲν ἐφαντάζετο ἡ *Παλλὰς* ὅτι θὰ ἐβραβεύετο εἰς τὸν ποιητικὸν Διαγωνισμόν, ὥστε ἐκύτταξε διαμιᾶς παρακάτω ἀπὸ τὸ Α' Βραβεῖον, καὶ μόνον ἅμα δὲν εἶδε πουθενὰ τὸνομά της, ἀνέθηκε πάλιν ἐπάνω καὶ τὸ εἶδεν ἐκεῖ... Εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω τώρα τὶς χαρὲς καὶ τοὺς πήδους ποῦ ἔκαμε!

Ἡ *Δούκισσα τῆς Κεφαλληνίας* ἀπέκτησεν ἕνα ἀράκι. Ἐπιτέλους! Τὸ ἔβγαλε Ἀσπρούλη καὶ τοῦ ἐφόρεσε 'στὸ λαιμὸ ἕνα κουδουνάκι περασμένο σὲ οὐρανὶ κορδέλα. «Δὲν ξεύρεις τὶ ὡραῖο ποὺ εἶνε!» μοῦ γράφει. Μὰ τὸ φαντάζομαι, ἀγαπητή μου,—νὰ σοῦ ζήσῃ!

Ἐὰν, *Παρία Κόρη*. Γενναιότατον τὸ ξεσπάθωμά σου, ἀφ' οὗ ἠμπόρεσες νὰ μοῦ κάμῃς τέσσαρας νέους συνδρομητάς. Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολύ, καὶ εὔχομαι νὰ σὲ μιμηθοῦν οἱ περισσότεροι διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ τὸ ὄνειρόν μας τὸ ταχύτερον.

Βεβαίως, *Δοξασμένο Εἰκοσιένα*, ὅλοι οἱ ψηφοφόροι δὲν εἶνε συνδρομηταί· εἶνε καὶ ἀδέλφια συνδρομητῶν. Τοῦ χρόνου ὅμως σκοπεύω νὰ περιορίσω τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀδελφιῶν ποῦ θὰ ἔχουν δικαίωμα ψευδωνύμου ἐπὶ πληρωμῇ μιᾶς μόνον δραχμῆς. Ἔτσι θὰ ἐλαττωθοῦν οἱ ψηφοφόροι, ἀλλὰ πολὺ πιθανὸν ναὐξήσουν οἱ συνδρομηταί.

Εὐχαριστῶ πολύ, *Κοραῆ*, διὰ τὰ κολακευτικώτατα ποῦ μοῦ γράφεις. Ναί, ἔκαμες καλὰ νὰ ἐγγράψῃς τὴν ἀδελφήν σου, ἀφοῦ ἡ ἐπιθυμία της ἦτο νὰ ἔρχεται τὸ φυλλάδιον εἰς τὸ σπίτι μὲ τὸνομά της. Ἀλλὰ καὶ σὺ θὰ τὸ διαβάζῃς, καὶ σὺ θὰ ἔχῃς πάλιν ὅλα τὰ δικαιώματα.

Τί ἔγινες τόσον καιρόν, *Μικρὲ Μουσικέ*; Ἐμπρὸς λοιπόν, νὰ σᾶς ἰδοῦμε τοὺς Σμυρναίους! Ὄχι, μόνον 15 ἀσκήσεις ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ στείλῃς.

Βεβαίως; *Νάρκη*, μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας διασκεδάσεις εἶνε ἡ ἀνταλλαγὴ Μικρῶν Μυστικῶν. Καὶ ἀκριβῶς δι' αὐτὴν τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν ἀντίθεσιν τῶν γνωμῶν ποῦ βλέπει κανεὶς εἰς τὰ διάφορα τετράδια. Γράφε μου συχνά. Σὲ βεβαιοῦ ὅτι εἶσαι ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ἐπιστολογράφους.

Μὰ καὶ εἰς τὴν Ζάκυνθον, *Εἶμαι Ζακυνθία*, θὰ ἠμποροῦσε νὰ δοθῇ μία λαμπρὰ ἑορτὴ ἀπὸ συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίας μου. Ἔχω ἀρκετοὺς ἐκεῖ καὶ ἀπὸ τὰ καλλίτερα σπίτια. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὰς δεσποινίδας Ἀλεξάνδρου Ρώμα. Φθάνει μόνον νὰ εὑρεθῇ ἐκεῖνος ἢ ἐκείνη ποῦ θὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν.

Ἀμὲ εἰς τὴν Σμύρνην, *Μεληστεφανή*; Ἐκεῖ ἔχω ἀκόμη περισσοτέρους. Μοῦ λέγεις ὅτι δὲν τοὺς γνωρίζεις. Ἀλλὰ δὲν εἶνε κακὸ ὁλόκολον νὰ τοὺς μάθῃς.—Ἐπιστολή σου μὲ 10 φ. ἀγκα δὲν ἐλήφθη ἀκόμη.

Ἔτσι λοιπόν, νὰ μὴ μὲ ξεχνᾷς, *Σμυρνιοπούλα*. Χαίρω ποῦ σοῦ ἄρεσαν τόσον τὰ ἐφετινὰ μυθιστορήματα καὶ ἐλπίζω ὅτι τὰ τοῦ ἐρχομένου ἔτους θὰ σοῦ ἀρέσουν ἀκόμη περισσότερον.

Ὡραία ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀρχιεπίσκοπος* (*Γερμανός*, *Τριπολιὸς Κύριος*, *Ὀνειρομένη Πατρίδα*, *Στενάζουσα Μακεδονία*, *Ὄρος Πάγος*, *Κάρμεν* καὶ *Καυδανολέων*, ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκοτωθῇ ἀπὸ ἕνα κυνηγόν, ἀλλὰ ἐξόφλησε μὲ ὀλίγα σκάγια εἰς τὸ μέτωπον, καὶ τὰ ὁποῖα δγαίνουν εὐκολώτατα, ὅπως ἔχω ἀκούσῃ, ἂν τρίβεται κάθε βράδυ μὲ ὀλίγον ζεστὸ λάδι.

Τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ εἶνε τὸ τελευταῖον τοῦ 30οῦ ἔτους. Θὰ ἐκδοθῇ δωδεκασέλιδον καὶ θὰ περιέχῃ τὴν 27ην Κυριακήν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Σίβαρδος*, α. *Ἰυιὸς τοῦ Ἴσκιου*, α. *Χάρης ὁ Ἀθηναῖος*, α. *Ἀρχιμήδης*, α. *Ἀθλητὴς τοῦ Μέλλοντος*, α. *Μαχάων*, α. *Γαριβαλδινός*, α. *Τηλέμαχος*, α. *Φαντασία*, α. *Ἀργυρόξυξος Φοῖβος*, α. *Λέανδρος*, α. *Κιβωτὸς τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, α. *Λάτρις τῆς Ἑλλάδος*, κ. *Δεινοπαθουμένη Ἑλλὰς τοῦ 21*, α. *Χρυσῆ Βροχή*, κ. *Πανάκεια*, κ. *Ζωντανὴ Κούκλα*, κ. *Κορυφὴ τοῦ Βουνοῦ*, κ. *Ρεπανάκως*, α. *Ἀρχοντόπουλο*, κ. *Ἀνθοδέσμη*, κ. *Καπετὰν Γαρέφης*, α. *Χρυσοφτερικός*, α. *Ὑπερχρυσόφτερος*, α. *Χρυσελπιδικός*, κ. *Βασκαμένος*, α. *Παραλιακὸ Ἀεράκι*, α. *Χρυσωμένη Ἀνατολή*, κ. *Μέλλον Ναυπλέων*, α. *Ἡρωϊκὴ Μπουμπουλίνα*, κ. *Αἰχμάλωτος τῶν Ἀγρίων*, κ. *Λεοντόκαρδος Σουλιώτης*, α. *Γεώργιος Νόστορ*, α. *Φαρσούτης*, α. *Ὑποστηρικτὴς τῶν Αἰγυπτίων*, κ. *Περιπλανώμενος Νησιώτης*, α. *Σπετσιώτης Ματρόζος*, α. *Σπετσιώτης Παύτης*, α. *Τραγιάσκα Φιλοκάτριδος*, κ. *Γλάρος*, α. *Ξερὴ Ἀνεμώνη*, κ. *Ἄσμα Ἀσμάτων*, κ. *Ποιητικὸ Παραλήρημα*, α. *Ἀφάνταστη Ὀμορφιά*, α, *Μαντὰμ Ἀγκώ*, κ. *Μαντὰμ Φαβάρ*, κ. *Παρθενικὸ Μέτωπο*, κ. *Τρίαινα*, α. *Νέα Ἑλλάς*, κ. *Ἀρετοῦσα*, κ. *Φάντασμα*, α. *Κύριος Πρόδρος*, α. *Χαλιμά*, κ. *Χυδαϊστής*, α. *Φάρμακο Μελαγχολίας*, α. *Ἀπόστολος Χαιρετισμοῦ*, κ. *Ἀρχὴ Θεραπείας*, κ. *Ἀλτοήρ*, κ. *Λουτσία*, κ. *Μεγαλεπήβολος Ἀνήρ*, α. *Εὐγένιος Βοναπάρτης*, α, *Μαῦρον Πτηνόν*, α. *Στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν*, α. *Δηϊδάμεια*, κ. *Σπαπανάκι*, α. *Παληοζωγράφος*, α. *Νύμφη τοῦ Νείλου*, κ. (Α.Λ.) *Ἄστρον τῆς Ἀνατολῆς*, α. (Γ.Α.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Δημομονημένη* (0) μὲ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*, *Μενεξεδένιο Μπουμπουκάκι*, *Νυπιοκόρακα*· — ἡ *Μάγισσα* (0) μὲ *Ἀργυρᾶν Πανσέληνον*· — τὸ *Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθερίας* (0) μὲ *Ἑλληνικὴν Θεότητα*, *Πίστιν-Πατρίδα*, *Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας*, *Αὔραν τῆς Νεότητος*, *Προκοπνιάδα Αὔραν*.

Ἡ Διάπλασις δωσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀτρόμητον Γυμνασιόπαιδα* (ὡραῖα τὰ Παιδικὰ Πνεύματα· βεβαίως, ἡ τόσον ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς σου μαρτυρεῖ τὴν μεγαλητέραν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν· εἴθε νὰ σ' ἐμμοῦντο ὅλοι!) *Ποιὴν Ψυχοραγοῦντος Ἀγγέλου* (ἡ γλαφυρωτάτη ἐπιστολή σου μὲ κατεμάγευσε· καὶ οἱ στίχοι σου πολὺ ὡραῖοι!) *Χῶμα Ἑλληνικὸ* (βραδέϊον ἔστειλα· σ' εὐχαριστοῦμεν ὅλοι δι' ὅσα γράφεις·) *Σμυρναΐκην Ἠχὼ* (ναί· ξεύρεις ὅμως ὅτι ἀμάθειαν; βὲ λαμβάνω; φρόντισε, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ στέλλεται τὸ φύλλον, τὸ ὁποῖον—κατὰ λάθος ἴσως—διεκόπη πρόσφατον·) *Ἐπουράνιον Βίον* (αὐτὰ τὰ ἐξῆγησα ἐν ἐκτάσει εἰς τὴν προκήρυξιν τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων, καὶ ἔδειξα ὅτι εἶνε ὁ δικαιότερος τρόπος τῆς ἀπονομῆς τῶν βραβείων·) *Πλοίαρχον Νέμον* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· ἡ ἐπιστολή σου μὲ τὸ χιόνι ὡραιοτάτη·) *Ποιμενίδα Μυρτώ* (εὐχαριστῶ πολύ· εὔχομαι εἰς τὴν ἀδελφήν σου παραστικά·) *Καστανὴν Ἑλληνοπούλαν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· εἰπὲ εἰς τὸν ἀδελφόν σου ὅτι μὲ πολλὴν μου χαρὰν θὰ τὸν γνωρίσω· εἰς τὴν *Ναυσικᾶν* χαιρετίσματα·) *Νικόλαον Π. Π.* (ἐστάλησαν ἐκ νέου·) *Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθερίας* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· μπᾶ! εἰς τὸ χέρι σου εἶνε νὰ ἐγγράψῃς καὶ ἄλλας· ἡ *Δεκαοκταέτις Ὀνειροπόλος* ὀφείλει τέσσαρα τετράδια· ἐὰν ἐξ αὐτῶν εἶνε καὶ τὸ ἴδιόν σου·) *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* (ἐπίσης· δὲν πιστεύω νἀφίσῃς καμμίαν μαθήτριάν σου νὰ σὲ *περάσῃ*·) *Ἀνδριάντα τοῦ Κολοκοτρώνη* (ἔστειλα·) *Ἑλληνικὴν Αἴγλην* (εὐχαριστῶ θερμῶς· ἔστειλα·) *Α. Θ. Κ.* (ὁ ὑπ' ἀριθ. 3 συστηθεὶς φέτος εἶνε ἄλλος· σὺ ἔχεις συστηθῆ μὲ τὸν ἴδιον ἀριθμόν, ἀλλὰ τῷ 1907·) *Μαγεμένο Κῦμα* (ἀδύνατος λοιπόν!) *Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *19 Νοεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ὁ χάριτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ἂν ἑκάστοις περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: *ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 2 Δεκεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 12 Δεκεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 23 Δεκεμβρίου.*

493. Λεξίγριφος.

Στὸν οὐρανὸ γιὰ ρίξε μιὰ ματιὰ
Καὶ ἴδες, μὲ κρότο καὶ μὲ λάμψι,
Τὸ ὄργανό μου ποῦπιασε φωτιά,
Πῶς μπόρεσε νανέβῃ καὶ νὰ σκάσῃ.

494. Συλλαβόγριφος.

Πρόθεσις, ἐπιφώνημα
Καὶ σύμφωνο, ἑνωμένα
Ἀρκοῦνε εἰς τὰ γόνατα
Νὰ ρίξουν τὸν καθένα.

495. Στοιχειόγριφος.

Λούλουδο τοῦ κήπου κόβω μυρωδᾶτο
Καὶ χωρὶς νὰ νοιώσω, φύλλο τοῦ

496. Στοιχειόγριφος μετ' Ἀναγραμματισμοῦ.

Τὴν βλέπεις τὴ Βασίλισσα στὸ θρόνο της κεῖ-
[πάνω ;
Κύττα καὶ πρόσεξε καλά, νὰ ἰδῆς τί θὰ τὴν
[κάνω :
Τῆς κόβω τὸ κεφάλι της καὶ τῆς κουνῶ τὰ
[μέλη
Καὶ γίνεται...ὁ κάτοικος τοῦ ἄστεως ἐν τέλει!

497. Ἀναγραμματισμός.

Κάποτε ἡ γῆ ἐσείσθηκε
Καὶ φοῦρνος ἐγκρεμίσθηκε
Καὶ μέσ' ἀπ' τὰ ἐρείπια
Τοῦ φούρνου, βγῆκε ..Δυτικὸς
Καλόγερος αἱρετικός.

498. Τρίγωνον.

1.—Ἥρως ἀπὸ τὴν Τρωάδα.
2.—Ἐπέταξε μὲ ξένα πτερά.
3.—Τύραννος.
4.—Θεότης πονηρά.
5.—Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
6.—Σύνδεσμος κοινός.
7.—Σύμφωνον.

[Ἐκ τῆς βραβευθείσης Συλλογῆς τοῦ ΑΦΡΟΣΤΕΦΑΝΩΜΕΝΟΥ ΚΥΜΑΤΟΣ]

499-503. Μαγικὸν Γράμμα μετ' Ἀκροστιχίδος ἐξ ἀντιθέτων.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις. Τούτων νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τοιαῦτα ὥστε, τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ πρώτου, τὸ δεύτερον τοῦ δευτέρου, τὸ τρίτον τοῦ τρίτου καὶ οὕτω καθεξῆς, νὰ ποτελοῦν ἀρχαίαν θεάν: *Ἄγριος, σκόμβρος, Ἄλπεις, χώρισμα, Σίκινος.*

504. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, ἡ προτελευταία τῆς δευτέρας, ἡ προτετελευταία τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν γνωστὴν Ἀμαζόνα:

1, Διάσημος χώρα, ἀναφερομένη ἀπειράκις εἰς τὴν Π. Διαθήκην· 2, Χώρα τῆς Αὐστρίας· 3, Θεὸς τῶν Ἀρχαίων· 4, Ἄνεμος.

505. Ἐλλιποσύμφωνον,

α - εο - α - εο

[Ἐκ τῆς βραβευθείσης Συλλογῆς τοῦ ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΥ]

506. Γρῖφος.

ΟΓΝΜ ΟΓΝΜ — ἦρξεν 8, 14′ 2, 25′ 0, 40′ — : :

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 45

426. Νινευί (νῦν, εὖ, ι.) — 427. Ἄνθραξ (ἄν, Θράξ.)— 428. Ῥῆμα-βῆμα. — 472. Τάλας-Ἄτλας.

430. ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ
ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ
ΧΑΝΑΝΑΙΟΣ
ΜΑΘΗΤΙΚΟΣ
ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ
ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ
ΝΟΡΜΑΝΔΙΑ
ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ
ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ

431—433. 1, Πλούτω πεποιθὼς ἄδικα μὴ πειρῶ. 2. Φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός. 3, Ὀξὺ γὰρ ἀνδρὸς μένος. — 434. *Μῆλος*, ἦλος, ὅλος, ὄνος, τόνος, *Τῆνος*. — 435. Ἄσυλον (Ναῦλος), Ἰτέα (Εἶτα), Ἀμνὸς (Μονὰς), Ἕως (Ἔσω), Σάκος (Ἀσκός) = ΝΕΜΕΑ. — 436. Οἶκος φίλος οἶκος ἄριστος.—437. *Θνῆσκε ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος* (Θν' εἰς κε ὑπὲρ π' εἰς τέως καὶ πατρίδος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Σ τὴν *Ἑλληνικὴν Θέσιν*, ἐγκάρδια συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τῆς Ροζίνας. Ἀ εἶνε τὸ ἀρχικὸν τοῦ ὀνόματός σας ἢ Δ;
Εἶμαι Ζαννιδία *(Η,774)*

Τὰ ὑπέροχα ψευδώνυμα τῆς «***Αἰγυπτιακῆς Ἑνώσεως***» ἐνθερμότατα ὑποστηρίζομεν ἐν Δημοψηφίσματι.

Γυιὸς τοῦ Ἴσκιου, Ἀθλητὴς τοῦ Μέλλοντος, Ἀρχιμήδης, Σίβαρδος, Χάρης ὁ Ἀθηναῖος, Γαριβαλδινός, Χρυσόμαλλος Πειραιής, Μαχάων, Λέανδρος, Ἐθνομάρτυρας, Κιβωτὸς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Φαντασία, Τηλέμαχος, Ἀργυρότοξος Φοῖβος, Ἑλληνικὴ Φιλολογία, Μικρασιάτης, Ὑπερήφανο Σαμωτόπουλο, Θολοποταμούσης, Ὑπερήφανο Τραλλιανόπουλο. *(Η,775)*

Ζ ήτω ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀνοικτοκάρδων ! Κάτω ὁ αὐτοκηρυχθεὶς Βασιλεὺς (ἄλλος Φερδινάνδος).—*Χρυσόμαλλος Πειραιής, Γυιὸς τοῦ Ἴσκιου.* *(Η,776)*

Φ*ωνές, ἀντάρα καὶ βοή... Τι τρέχει; τί συμβαίνει; Τρελλάθηκε... ἡ Φιλόπατρις καὶ τὸ Κα-*
[βουρτιστῆρι !
Τρέξατε... νὰ τὶς δέσετε στὴν Κέρκυρα νὰ πᾶνε,
Μὴ πάθη καὶ ὁ Σύλλογος καταστροφὴ μεγάλη.
Μενεξεδένιο Μπουκετάκι *(Η,777)*

Φ*ιλόπατρις Ἑλληνοπούλα, χρόνια εὐτυχισμένα καὶ πᾶσαν καλοπέρασιν.—Λυκιδεύς, Μουσικὸς Φθόγγος.* *(Η,778)*

Τῇ προέδρῳ του ***Φιλοπάτριδι Ἑλληνοπούλᾳ*** ἡ «***Ἑλληνικὴ Νέοτης***» εὔχεται διὰ τὰ γενέθλιά της, πᾶσαν εὐτυχίαν καὶ λαμπρὰν νίκην ! *(Η,779)*

Τὴν ἑορτὴν τῆς ***25ης Μαρτίου*** ραίνομεν μὲ τριαντάφυλλα εὐτυχίας καὶ μὲ δάφνην νίκης !—Σύλλογος ἡ «***Ἑλληνικὴ Νέοτης***».

Φ*ιλόπατρις Ἑλληνοπούλα, ψευδώνυ-*
[μον γλυκύ,
Ἀπὸ καθένα πρέπει, παιδιά, νὰ ψηφισθῇ !
Τριανταφυλλάκι *(Η,781)*

Τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* εἰς τὴν ἑορτὴν φίλης ***25ης Μαρτίου***, στέλλει ἕνα μπουκέτο μενεξέδες εὐτυχίας καὶ χαρᾶς.

Τῇ Δδι Στέλλᾳ Ρομόνῃ διὰ τὴν ἑορτήν της εὔχομαι ἀπόκτησιν παντὸς ἐπιθυμητοῦ,—*Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.* *(Η,783)*

Ἱδρύθη ἐν Βόλῳ Παράρτημα τῆς ***Πανελληνίου Αἰγυπτιακῆς Ἑνώσεως***. Σκοπός : Ἡ ἐγγραφὴ ἀπύρων καὶ ἡ ὑποστήριξις τῶν ἑκάστοτε ὑποψηφίων τῆς «Ἑνώσεως». Ἀντιπρόσωπος τοῦ Παραρτήματος: ***ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ***, Εἰσπράκτωρ: ***Ἀργυρόδραυνος Ζεύς***, Γραμματεύς: ***Γυμνασιόπαις***, Ἔφοροι : ***Ἐθνικὸς Ἐγωϊσμός, Στοιχειωμένος Βασιλιᾶς.*** *(Η,784)*

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ.—***Βόλος, 13 Νοεμβρίου.*** — Οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι δηλοῦμεν ὅτι ἐκθύμως ὑποστηρίζομεν τὴν ***Αἰγυπτιακὴν Ἕνωσιν.***

Τενεκὲς τῶν Ἀντιπάλων, Πληγωμένη Καρδία, Φάρος τοῦ Παγασητικοῦ, Ζήτω ἡ Ἕνωσις τῶν Αἰγυπτίων, Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτός, Σιναχωμένος Ποντικός, Μονοσάνδαλος Ἰάσων, Ταχυδρομικὴ Μοῦντσα, Ἡρωΐς τοῦ Βερναρδάκη, Τυροφάγος Ποντικός, Γαλαζοαίματος Φίφτυ-τοῦ, Ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, Ὀμιχλώδης Πρωΐα, Ἐραστὴς τῆς Θαλάσσης, Χρυσόπτερος Χρυσαλλίς, Ἕλλην Πολίτης, Ἀρχηγὸς τῶν Πυγμαίων, Ἐνθέρμος Πατριώτης, Νίκη τῶν Αἰγυπτίων, Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους.

ΖΗΤΩΣΑΝ οἱ πατριῶται μας ὑποψήφιοι ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ καὶ ΠΡΟΟΔΟΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. *(Η,785)*

Ποῖον ἔθνος, τῶν μέχρι τοῦδε ἐπὶ Γῆς φανέντων, εὐκλεέστερον τῆς ***ΕΛΛΑΔΟΣ;*** Ποῖος τίτλος μεγαλείτερος, τιμῶν μᾶλλον τὸν φέροντα τοῦτον τοῦ τίτλου : ***ΕΛΛΗΝ;*** Ποῖαι παραδόσεις, ποῖα ἰδανικά, μεγαλοπρεπέστερα καὶ εὐγενέστερα τῶν τοῦ Ἕλληνος ; Πάντα τάνωτέρω περικλείει τὸ ψευδώνυμον

ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ,

Πατρίδα καὶ ποίησιν ἐν ἑαυτῷ ἐγκλείον.

Ἀρνησίπατρις ὁ ἀπαρνούμενος τὴν Πατρίδα του καὶ τὰς παραδόσεις Της. Ἀρνησίπατρις ὁ ἀρνούμενος τῆς ψῆφόν του εἰς τὸ περικλεὲς

ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

Εἰς ἐπίπεδον ὑψηλότερον τοῦ ἐκλογικοῦ φανατισμοῦ ἱστάμενον, δὲν ἔρχεται νὰ ζητήσῃ τὸ μαύρισμα τῶν ἀντιπάλων του, καθότι γνωρίζει ἀπὸ τοῦδε τὴν καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν δι' ἧς θέλει περιστεφθῇ μεθ' ὁλοκλήρου τοῦ Συνδυασμοῦ του, τῆς πλειοψηφίας τῶν συνδρομητῶν μιᾷ φωνῇ ἀναβρόσης :

ΖΗΤΩ ΤΟ

ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ. *(Η,786)*

Χιλίους ψήφους μοῦ ὑπόσχονται διὰ τὸν Πανελλήνιον Αἰγυπτιακὸν Συνδυασμὸν καὶ προπάντων οἱ Χῖοι.

ΠΑΣΧΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ

Φιλοτιμοσυνωτικὸς Ὑποψήφιος 1908 *(Η,787)*

Πιστός, Ἀγάπητοι Συνάδελφοι, στρατιώτης τοῦ κηθήκοντος, μέλος ἀείποτε ἀδιάσπαστον τοῦ Λατρουμνικοῦ κόμματος, ἐκ τῶν πρώτων οἵτινες ἐδέχθημεν τὰς δάφνας τῶν ἀείποτε ἐκλογικῶν του τροπαίων, ἀναλαμβάνω ἀτομικῶς τὸν ἐφετεινόν του ἀγῶνα, ὑπείκων εἰς ἀπαίτησιν ὁλοκλήρου κόμματος καὶ εἰς τὸν ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν ὃν ἐνέσπειρεν ἀπανταχοῦ ἐμὴ ὑποψηφιότης.

Τὴν ψῆφον Ὑμῶν ἐξαιτοῦμαι, Ἀγαπητοὶ Φίλοι, πεποιθὼς εἰς τὰ εὐγενῆ Σας αἰσθήματα καὶ τὴν φιλοπατρίαν ὑφ' ἧς ἐμφορεῖσθε. Ἡ τύχη τοῦ ἐφετεινοῦ Δημοψηφίσματος ἐκρίθη πρὸ πολλοῦ καὶ ὑπολείπεται μόνον ἡ δημοσίευσίς του.

Ἀναμείνατε ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας διὰ νὰ ἴδητε τὸν τέταρτον θρίαμβον τοῦ Λατρουμνικοῦ κόμματος, ὅστις ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε δίκαιος καὶ ἐπιβάλλων, εἶνε συγχρόνως καὶ διδακτικώτατος, διδάσκων ἴσως διὰ τελευταίαν φοράν, τὰ σχηματισθησόμενα κομματίδια, τὸν τρόπον τοῦ πολιτεύεσθαι, καὶ τὴν ἀμοιβὴν ἣν δέχεται ἡ ἱκανότης, ἰσότης καὶ φιλοτιμία τοῦ συνόλου τῶν μελῶν ἑνὸς κόμματος, ὧν τινων ἐσαεὶ ἔσεται ὑπόδειγμα τὸ ***Λατρουμνικὸν στρατόπεδον.*** ***ΕΥΓΕΝΗΣ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑ***

πρωτεύουσα ἐν Λατρουμνικῷ συνδυασμῷ

Προσφιλεστάτας μου *Τραγιάσκαν Φιλοπάτριδος* καὶ *Καβουρτιστῆρι*, διὰ τὴν ἑορτήν των εὔχομαι μίαν εὐτυχίαν μεγάλη ὀνειρεμένη.—*Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα.* *(Η,789)*

Διὰ τὴν ἑορτήν σου, φίλτατον *Καβουρτιστῆρι*, καὶ διὰ τὰ γενέθλιά σου *Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα* μου, σᾶς εὔχομαι ὅπως ὅλα τὰ ὄνειρά σας τελείως ἐκπληρωθοῦν,
Τραγιάσκα Φιλοπάτριδος. *(Η,790)*

Ἕνα μπουκέτο ἐγκαρδίους εὐχὰς στέλλω τῇ ἑορταζούσῃ *Τραγιάσκα Φιλοπάτριδος* καὶ *Φιλοπάτριδι Ἑλληνοπούλᾳ*, ἀγούσῃ τὰ γενέθλιά της.—*Καβουρτιστῆρι.* *(Η,791)*

Σεβόμενος δηλωσιν «Διαπλάσεως» μὴ ἐπιτρέπουσαν ἀντεγκλήσεις, ἀδυνατῶ νὰ παντήσω εἰς ἀγγελίαν σου, ὦ τοῦ ***Ὡραίου Λάτρα.*** Μὴ ἀποδίδεις ὅμως εἰς παραληρισμούς, ἀφορῶντα κενοδοξίαν σου. Ὁμιλεῖς περὶ ἀποσκιρτήσεων· βεβαίως αὗται συγκαταλέγονται μεταξὺ ὀνείρων σου. — ***Ἐρνάνης.***

Ἐὐχαριστῶ θερμῶς φίλους Πυργίους ἀνακηρύξαντάς με, καὶ μετὰ παραίτησίν μου ἀπὸ Προέδρου «Τιτλοφόρου», ἐπίτιμον αὐτοῦ πρόεδρον.—***Ἐρνάνης.*** *(Η,793)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.